

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1334/2532

นาย ธีรช ฤา บุญโชค น.ท. วิชัย ม่วงรัตนศิริ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 16, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 83, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14, ป.วิ.อ. มาตรา 162

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นนายทหารเบิกความเท็จในการพิจารณาคดีแพ่งของศาลพลเรือน การที่โจทก์นำคำเบิกความของจำเลยทั้งสองมาฟ้องคดีนี้ หาใช่คดีนี้เกี่ยวข้องกับคดีแพ่งดังกล่าวไม่ แต่เป็นเพียงนำคำเบิกความดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐานที่จะอ้างอิงในคดีนี้เท่านั้น เมื่อจำเลยที่ 1 เป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการและจำเลยที่ 2 เป็นนายทหารประทวนประจำการ จำเลยทั้งสองจึงเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารพ.ศ. 2498 มาตรา 16(1) และ (3) ตามลำดับ ทั้งเป็นคดีที่ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามมาตรา 14 คดีจึงอยู่ในอำนาจศาลทหารที่จะพิจารณาพิพากษาตามมาตรา 13

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลชั้นต้นว่า จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันเบิกความเท็จในการพิจารณาคดีของศาลแพ่งขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177, 83 โดยในการยื่นฟ้อง คดีนี้ โจทก์ได้ยื่นคำร้องด้วยว่าคดีนี้เป็นคดีอาญาที่มีมูลความผิดสืบเนื่องและเกี่ยวข้องกับคดีแพ่งดังกล่าวที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือนขอให้ศาลชั้นต้นรับฟ้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องว่า "พิเคราะห์แล้ว เห็นว่าเป็นคดีเกี่ยวข้องกับคดีแพ่งที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือน จึงไม่อยู่ในอำนาจศาลทหารและต้องดำเนินคดีในศาลพลเรือน ให้รับไว้พิจารณา" ต่อมาศาลชั้นต้นได้ไต่สวนมูลฟ้องโดยสืบพยานโจทก์ไปบางปากแล้ว เห็นว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลชั้นต้น แต่อยู่ในอำนาจของศาลทหาร เพราะจำเลยทั้งสองเป็นทหารประจำการ จึงมีคำสั่งให้คืนคำฟ้องแก่โจทก์จำหน่ายคดีออกสารบบความ โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "โจทก์บรรยายฟ้องเป็นใจความว่า เดิมโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลแพ่ง เนื่องจากจำเลยที่ 1 ได้ยอมทำสัญญาค้ำประกันผูกพันต่อโจทก์ในการที่โจทก์เป็นนายประกัน ทำสัญญาประกันตัวนายประพันธ์ โตพานิช ผู้ต้องหาต่อศาลอาญารธนบุรีแล้วนายประพันธ์ โตพานิช ได้หลบหนีหายไป ศาลอาญารธนบุรีได้มีคำสั่งปรับโจทก์ในฐานะนายประกัน โจทก์ได้ชำระค่าปรับไปแล้วแต่จำเลยที่ 1 ไม่ยอมชำระจำนวนเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์ตามสัญญาค้ำประกัน โจทก์จึงได้ฟ้องจำเลยที่ 1 ต่อศาลแพ่ง จำเลยทั้งสองได้เบิกความเท็จในคดีดังกล่าว คือ คดีหมายเลขดำที่ 19150/2529 หมายเลขแดงที่ 1935/2530 ของศาลแพ่งพิเคราะห์แล้ว ปัญหาในชั้นนี้มีว่า คดีนี้เป็นคดีที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลทหารเพราะเป็นคดีที่เกี่ยวกับคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 19150/2529 หมายเลขแดงที่ 1935/2530 ของศาลแพ่ง ซึ่งอยู่ในอำนาจศาลพลเรือนตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14(2) เป็นเหตุให้ต้องดำเนินคดีนี้ต่อศาลพลเรือนตามมาตรา 15 วรรคแรก หรือไม่ และการที่ศาลชั้นต้นสั่งในคำร้องให้รับคดีไว้พิจารณา มีผลเป็นการรับฟ้องแล้วหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าโจทก์ฟ้องคดีนี้ว่าจำเลยทั้งสองเบิกความเท็จในการพิจารณาคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 19150/2529 หมายเลขแดงที่ 1935/2530 ของศาลแพ่ง การที่

โจทก์นำคำเบิกความของจำเลยทั้งสองมาฟ้องคดีนี้หาใช่คดีนี้เกี่ยวพันกับคดีแพ่งดังกล่าวไม่ แต่เป็นเพียงนำคำเบิกความดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐานที่จะอ้างอิงในคดีนี้เท่านั้น เมื่อจำเลยที่ 1 เป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการและจำเลยที่ 2 เป็นนายทหารประทวนประจำการ จำเลยทั้งสองจึงเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารตามมาตรา 16(1) และ (3) ตามลำดับทั้งเป็นคดีที่ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามมาตรา 14 คดีจึงอยู่ในอำนาจศาลทหารที่จะพิจารณาพิพากษาตามมาตรา 13 ที่โจทก์ฎีกาว่า ศาลชั้นต้นได้สั่งในคำร้องให้รับฟ้องไว้พิจารณา แสดงว่าศาลชั้นต้นได้ใช้ดุลพินิจยอมรับฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 14(4) แล้วนั้นเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองซึ่งศาลชั้นต้นจะต้องทำการไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 162(1) การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องให้รับคดีไว้พิจารณานั้น ย่อมมีความหมายเพียงว่าให้รับคดีนี้ไว้ทำการไต่สวนมูลฟ้อง เพราะมีความเห็นว่าเป็นคดีที่ขึ้นศาลพลเรือนเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าศาลชั้นต้นได้ประทับฟ้องไว้แล้ว เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้อยู่ในอำนาจของศาลชั้นต้น จะถือว่าศาลชั้นต้นใช้ดุลพินิจรับฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาหาได้ไม่ และที่ศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งคืนคำฟ้องของโจทก์ไป จึงเป็นการชอบแล้วฎีกาโจทก์ทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ประมาณ ชันซื่อ · มาโนช เพียรสนอง · เจริญ นิลเอสงฆ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1334/2532>